

modsat af det, jeg tilsigtede. Den ærede Minister udtalte, at der var andre her i denne Sal, der havde sagt det samme. Jeg har ikke hørt, at en eneste har sagt det, den ærede Minister har enten med eller mod sin Villie misforstaaet os. Det, jeg bebrejdede Regeringen, var ikke, at man ikke skyndte sig at erklære Sparekassen fallit, men tværtimod dette, at man behøvede at være 3 Maaneder om at komme med et saadant Forslag, der hindrede, at andre Mennesker kunde erklære Sparekassen fallit. Den ærede Minister havde jo staaet ganske magtesløs, hvis nogen vilde have erklæret Sparekassen fallit, og det, jeg bebrejder ham, er altsaa, at han i et Tidsrum af 3 Maaneder har undladt at søge Lovhjemmel netop til at hindre Fallitten. Det er ganske det modsatte af det, den ærede Minister vilde have ud af mine Udtalelser.

Den ærede Minister kunde ikke undlade at komme ind paa, at jeg havde sagt, at jeg var en personlig Ven af Alberti. Det er en Forvrængning og en Misforstaaelse af mine Udtalelser. Jeg har tidligere her i Salen forklaret, hvorledes det hele gik til, og enhver, der var til Stede, vil bevidne, at jeg hverken talte for Alberti eller roste Alberti, jeg appellerede kun til ham for at faa bekræftet en Sandhed, som jeg gjorde gældende, men hvorom andre raabte, at det var Løgn, en i og for sig simpel og lige Ting. Jeg ansaa ham for i alt Fald saa hæderlig, at han ikke vilde erklære en Sandhed for Løgn. Den højtærede Minister kan efterse min Forklaring deraf i Tidenden, og han vil da se, at han ikke kan bruge denne Historie til at styrke sin eller sine Kollegers Position. Jeg mener, jeg i dette Forhold ikke behøver at vise større Forsigtighed end enhver anden. Der er, mener jeg, baade i det nuværende og i det forrige Ministerium, ogsaa blandt dem, der have ført Ordet her i Salen, Mænd, for hvem der kunde være nogen Grund til at vise mere Forsigtighed, end jeg behøver at vise i denne Sag. Jeg er aldrig gaaet i økonomisk Kaution hverken for Alberti eller for andre af samme Art. Tværtimod ved jeg, at saa længe det fra visse Sider, som ogsaa ere repræsenterede her i Salen, blev forundt mig at vide Besked, var Tingene i Orden. (*Birck*: De var i Orden?) Da var de i Orden.

Den højtærede Minister nævnede, at han vilde fremsætte et Forslag til Afvikling af Forholdene og til at mildne Følgerne af Katastrofen, men at han forinden

vilde se en Overenskomst mellem de forskellige Parter, og herved tænkte den højtærede Minister vel sagtens paa Smøreksporforeningen og paa Sparekassen. Jeg vil spørge den ærede Minister, hvorledes en saadan Overenskomst egentlig kan komme i Stand. Der strides, saa vidt jeg ved, om, hvorvidt Eksportforeningen skylder 1 Mill. eller 7 Mill. Kr., maaske slet ingen Ting eller maaske endog har Penge til gode hos Sparekassen. Hvorledes skal dette Forhold klares? Hvis man i Sparekassen har den Opfattelse, at man har 6—7 Mill. Kr. til gode, hvorledes skal man saa overhovedet naa et Forlig? Hvilken Autoritet kan gaa ind paa et Forlig, hvorved Smøreksporforeningen slipper med mindre end det, man mener, den skylder? Jeg tror ikke, Bestyrelsen har Kompetence til paa den Maade at eftergive Gæld, thi saa komme vi dog vistnok ind paa et Skraaplan, enten det saa gælder en Forening eller den enkelte Debitor til Sparekassen. Jeg spørger derfor: Hvorledes tror den ærede Minister, at en saadan Overenskomst skal opnaas? Jeg øjner ikke nogen Mulighed for, at det kan ske uden Sagens Forfølgning, sikkert vel endog til Højesteret, og saa siger jeg, at skulle vi vente saa længe med at træffe en Overenskomst i denne Sag, saa ere jo Tillidsmændene forlængst spiste op, endskønt Menneskeæderi er forbudt for længe siden, og saa er sikkert ogsaa meget af Sparekassens Kapital røget i Lyset paa denne Maade. Derfor er det, jeg opfordrer til lidt mere Hurtighed i Vendingen, end man hidtil har udvist, saa at vi kunne faa rejst Sparekassen paa Fode, inden alt for meget er gaaet tabt ad denne Vej.

Deuntzer: Jeg vil blot bemærke, at der synes at være en Misforstaaelse mellem den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). Lige saa utvivlsomt som det er efter den gældende Ret, at en Sparekasseindskyder kan likvidere skyldige Renter og Afdrag af Prioriteter, lige saa utvivlsomt er det efter min Mening, at efter Lovforslaget, som det er vedtaget i Landstinget, vil den Debitor, som den kommende 11. December Termin skal betale sine Renter, og som har en Sparekassebog, der er erhvervet før 9. September d. A. eller senere, for saa vidt det ikke er ved Overdragelse, kunne gøre Modregning gældende. Det er noget, der er ganske utvivlsomt, og der kan derfor ikke være Tale om at henvise dette Spørgsmaal til Dom-